

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1389/2019
22.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Тодоровића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Бору 2Кв.192/19 од 27.09.2019. године и Вишег суда у Зајечару 2Кж2.бр.133/19 од 28.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 22.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Тодоровића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Бору 2Кв.192/19 од 27.09.2019. године и Вишег суда у Зајечару 2Кж2.бр.133/19 од 28.10.2019. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Бору 2Кв.192/19 од 27.09.2019. године окривљеном АА замењена је ненаплаћена новчана казна у износу од 80.000,00 динара, на коју је осуђен правноснажном и извршном пресудом Основног суда у Бору К.405/16 од 12.09.2017. године, казном затвора у трајању од 80 (осамдесет) дана.

Решењем Вишег суда у Зајечару 2Кж2.бр.133/19 од 28.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Тодоровића изјављена против решења Основног суда у Бору 2Кв.192/19 од 27.09.2019. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Горан Тодоровић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези чланова 105. тачка б) и 107. став 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи у целини решења Основног суда у Бору 2Кв.192/19 од 27.09.2019. године и Вишег суда у Зајечару 2Кж2.бр.133/19 од 28.10.2019. године и утврди да је према окривљеном АА наступила релативна застарелост извршења изречене новчане казне.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Бранилац окривљеног АА као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац својим наводима којима образлаже овај разлог уопште не указује да је наступила застарелост кривичног гоњења или да је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или да је ствар већ правноснажно пресуђена или да постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење (што је основ за постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП), већ заправо само указује да је сходно одредбама чланова 105. тачка 6) и 107. став 1. КЗ наступила релативна застарелост извршења новчане казне, истицањем да како је у конкретном случају протекло две године од правноснажности пресуде Основног суда у Бору К.405/16 од 12.09.2017. године којом је окривљеном изречена новчана казна, то је суд требало да констатује релативну застарелост извршења новчане казне, а не да донесе побијана решења о замени окривљеном изречене новчане казне казном затвора.

Када је у питању застарелост, бранилац окривљеног, у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), може поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и због повреда одредаба поступка који је претходио њеном доношењу само у погледу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП која се односи искључиво на застарелост кривичног гоњења, док насупрот томе није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због застарелости извршења правноснажно изречене новчане казне у смислу повреда одредаба чланова 105. тачка 6) и 107. став 1. КЗ, а на које повреде се указује изложеним наводима захтева.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних решења, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 1. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на разлог због којег у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних решења, наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, па како повреда ове одредбе није предвиђена као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је и у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је, на основу одредби члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Горана Тодоровића одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.**